

Strona przeciwna: Partena, Assurances Sociales pour Travailleurs Indépendants ASBL, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres).

Postanowieniem z dnia 5 października 2017 r., Trybunał (ósma izba) stwierdził oczywistą niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 19 lipca 2017 r. – Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH/EurothermenResort Bad

(Sprawa C-437/17)

(2017/C 382/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

Strona pozwana: EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia 492/2011/UE w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one krajowemu uregulowaniu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym [§ 3 ust. 2 pkt 1 w związku z § 3 ust. 3 i § 2 ust. 1 Urlaubsgesetz, (austriackiej) ustawy o urlopach], zgodnie z którym pracownik, który w sumie przepracował 25 lat, ale nie u tego samego austriackiego pracodawcy, ma prawo do urlopu wypoczynkowego tylko w wymiarze 5 tygodni, podczas gdy pracownik, który przepracował 25 lat u tego samego austriackiego pracodawcy, nabywa prawo do sześciu tygodni urlopu wypoczynkowego w roku?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, Dz.U. L 141, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Republika Słowacka) w dniu 25 lipca 2017 r. – EOS KSI Slovensko s.r.o./Ján Danko, Margita Jalčová

(Sprawa C-448/17)

(2017/C 382/35)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: EOS KSI Slovensko s.r.o.

Strona pozwana: Ján Danko, Margita Jalčová

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle wyroku w sprawie C-470/12 Pohotovosť i uwag Trybunału Sprawiedliwości UE wyrażonych również w pkt 46 jego uzasadnienia, sprzeczne z wynikającą z prawa Unii zasadą równoważności są przepisy prawne, które w ramach równoważności interesów chronionych ustawowo i ochrony praw konsumenta przed nieuczciwymi warunkami umownymi nie pozwalają, bez zgody pozwanego konsumenta, osobie prawnej, której przedmiot działalności stanowi zbiorowa ochrona konsumentów przed nieuczciwymi warunkami umownymi i która realizuje cel przewidziany w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ transponowanym przez § 53a ust. 1 i 3 kodeksu cywilnego, na uczestnictwo w charakterze interwenienta ubocznego w postępowaniu sądowym od momentu jego rozpoczęcia i skuteczne wykorzystywanie na rzecz konsumenta środków zaskarżenia i obrony przed sądem w celu zapewniania w ramach tego postępowania ochrony przed regularnym stosowaniem nieuczciwych warunków umownych, podczas gdy w innych wypadkach przystępujący do postępowania sądowego interwenient uboczny popierający żądania pozwanego i mający interes w ustaleniu prawa podmiotowego (majątkowego) przedmiotu postępowania, nie potrzebuje, w odróżnieniu od stowarzyszenia ochrony praw konsumentów, zgody pozwanego, na którego rzecz działa, aby uczestniczyć w postępowaniu sądowym od jego rozpoczęcia i skutecznie wykorzystywać na rzecz pozwanego środki zaskarżenia i obrony przed sądem?
- 2) Czy zwrot „wyrażone prostym i zrozumiałym językiem” zawarty w art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 również w świetle wniosków Trybunału Sprawiedliwości w wyrokach C-26/13 i C-96/14 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż warunek umowny jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem – czego prawną konsekwencją jest objęcie go badaniem przez sąd nieuczciwego charakteru z urzędu – także w wypadku gdy sama instytucja prawna (instrument), którą reguluje jest skomplikowana, jej następstwa prawne są trudne do przewidzenia przez przeciętnego konsumenta a dla jej zrozumienia jest zasadniczo potrzebne profesjonalne doradztwo prawne, którego koszty nie są proporcjonalne do wartości świadczenia uzyskiwanego przez konsumenta na podstawie umowy?
- 3) Czy – w wypadku gdy o prawach wynikających z umowy konsumenckiej, dochodzonych względem konsumenta jako strony pozwanej, sąd orzeka jedynie na podstawie oświadczeń powoda, wydając nakaz zapłaty w ramach postępowania uproszczonego i nie stosuje w postępowaniu w żaden sposób § 172 ust. 9 kodeksu postępowania cywilnego, który wyklucza wydanie nakazu zapłaty w wypadku istnienia nieuczciwych warunków umownych w umowie konsumenckiej – nie są sprzeczne z prawem Unii przepisy państwa członkowskiego, które, biorąc pod uwagę krótki termin na wniesienie sprzeciwu lub ewentualny brak możliwości skontaktowania się z konsumentem albo jego bezczynność, nie umożliwiają stowarzyszeniu ochrony konsumentów, zdolnemu i upoważnionemu do realizacji celu wyrażonego w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG, transponowanym przez § 53a ust. 1 i 2 kodeksu cywilnego, skutecznego dochodzenia bez zgody konsumenta (bez wyrażonej odmowy konsumenta) jedynej możliwości ochrony konsumenta w formie sprzeciwu od nakazu zapłaty, w wypadku gdy sąd nie czyni zadość obowiązkowi o, którym mowa w § 172 ust. 9 kodeksu postępowania cywilnego?
- 4) Czy dla udzielenia odpowiedzi na drugie i trzecie pytanie znaczenie może mieć okoliczność, że w słowackim porządku prawnym konsumentowi nie przysługuje prawo do obowiązkowej pomocy prawnej i że jego niewiedza w dziedzinie, wobec braku reprezentacji przez prawnika, niesie znaczne ryzyko, że nie uświadomi on sobie nieuczciwego charakteru warunków umownych i nie będzie działać w sposób umożliwiający interwencję na jego rzecz w postępowaniu sądowym stowarzyszenia ochrony konsumentów zdolnego i upoważnionego do realizacji celu wyrażonego w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG, transponowanym przez § 53a ust. 1 i 2 kodeksu cywilnego?
- 5) Czy z prawem Unii i z wymogiem oceny wszelkich okoliczności sprawy przewidzianym w art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG nie jest sprzeczny przepis taki jak przepis dotyczący postępowania uproszczonego w przedmiocie wydania nakazu zapłaty (§ 172 ust. 9 kodeksu postępowania cywilnego i nast.), który pozwala: 1) przyznać przedsiębiorcy, ze skutkiem wyroku, prawo do świadczenia pieniężnego, 2) w postępowaniu uproszczonym, 3) przed urzędnikiem administrującym sądem, 4) jedynie na podstawie oświadczeń przedsiębiorcy, i 5) bez zbierania dowodów i w sytuacji 6),

gdy konsument nie jest reprezentowany przez prawnika, 7) a jego obrony nie może podjąć się skutecznie, bez jego zgody, stowarzyszenie ochrony konsumentów zdolne i upoważnione do realizacji celu wyrażonego w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG, transponowanym przez § 53a ust. 1 i 2 kodeksu cywilnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 4 sierpnia 2017 r. – Funke Medien NRW GmbH/Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-469/17)

(2017/C 382/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Funke Medien NRW GmbH

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa Unii regulujące wyłączne prawo autorów do zwielokrotniania ich utworów (art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾) i do publicznego ich udostępniania wraz z podawaniem do publicznej wiadomości (art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE) oraz wyjątki bądź ograniczenia dotyczące tychże praw (art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE) pozostawiają ustawodawcy krajowemu pewien zakres swobody w kontekście transpozycji dyrektywy do prawa krajowego?
- 2) W jaki sposób – przy określaniu zakresu przewidzianych w art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE wyjątków lub ograniczeń dotyczących wyłącznego prawa autorów do zwielokrotniania ich utworów [art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE] i do publicznego ich udostępniania wraz z podawaniem do publicznej wiadomości (art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE) – należy uwzględnić prawa podstawowe wynikające z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Czy prawa podstawowe dotyczące wolności informacji (art. 11 ust. 1 zd. 2 Karty praw podstawowych UE) lub wolności prasy (art. 11 ust. 2 Karty praw podstawowych UE) mogą uzasadniać wyjątki bądź ograniczenia dotyczące wyłącznego prawa autorów do zwielokrotniania ich utworów [art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE] i do publicznego ich udostępniania wraz z podawaniem do publicznej wiadomości (art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE) wykraczające poza wyjątki lub ograniczenia przewidziane w art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy 2001/29/WE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167, s. 10.